

Lapač snov

1. kapitola

Bola chladná noc. Nina Suchá bežala po ulici a zrazu počula cudzí hlas. Hlas bol tajomný a strašidelný. Nina zmeravela, keď uvidela pred sebou postavu zahalenú v plášti. Postava sa pomaly približovala a Nina zakričala: „Pomóóó!“ ... zrazu sa zobudila a zistila, že to všetko bol len obyčajný zlý sen. O chvíľu prišla mamička a sladkým hláskom povedala: „Dobré ráno.“ Nina otvorila oči a zívla. Potom povedala: „To už je ráno?“ Keď sa spamätala, išla do kuchyne na raňajky. Po raňajkách išla do svojej izby a pripravila si veci do školy. V škole celý čas myslela na ten strašidelný sen. Poslednú dobu sa jej stále snívajú strašidelné sny. Na matematike pani učiteľka skúšala všetkých násobilku. Keď bola na rade Nina, učiteľka sa jej spýtala: „Koľko je 6×7 ?“ Nina neodpovedala. Učiteľka sa to spýtala ešte raz. Nina stále nič. Učiteľka podišla k nej a potriasla ňou. Zamyslená Nina sa prebrala a spýtala sa: „Čo je?“ Pani učiteľka sa jej opýtala, čo jej bolo, prečo sa nesústredila. Nina povedala, že sa zamyslela. Pani učiteľka iba pokrútila hlavou a rozhodla sa, že to nechá tak a bude sa ďalej venovať deťom. Keď prišla Nina domov, všetko, čo sa jej stalo v škole, vyrozprávala rodičom. Rodičia sa jej, ako aj v škole pani učiteľka, spýtali, čo sa jej stalo. Nina namiesto odpovede sa spýtala rodičov, či by jej nekúpili lapač snov (to je vec s pierkami, ktorá slúži ľuďom na chytenie zlých snov). Rodičia sa pozreli jeden na druhého, a potom sa pozreli na Ninu. Nina sa pozrela najprv na ocka, potom na mamičku a ešte raz ich pekne poprosila. Rodičia sa jej jednohlasne spýtali: „Ninka, a načo ti taký lapač snov bude?“ Nina povedala, že jej sa snívajú poslednú dobu zlé sny, a že to kvôli nim sa v škole tak zamyslela. Naliehala na rodičov, že ho potrebuje na lapanie tých zlých snov, vraj všetci jej spolužiaci ho majú. Potom ich ešte veľmi dlho prehovárala, až nakoniec ich prehovorila. Rodičia povedali, že jej ho teda kúpia na jej narodeniny ako darček, lebo presne o dva týždne bude mať 9 rokov. Každý deň vravela rodičom, že chce mať tyrkysový lapač snov, a že chce, aby bol dosť veľký. Veľmi sa na ten lapač snov teší, ale rodičia jej stále vravia, že ten lapač snov možno nebude presne taký, ako si ho predstavuje... Ona nad tým nepremýšľala, stále iba myslela na to, že sa jej už nebudú snívať zlé sny. Prvý týždeň prešiel ako voda a už chýbalo iba sedem dní (týždeň), aby mala konečne svoje túžobne očakávané narodeniny, na ktorých mala dostať svoj tyrkysový lapač snov. Už sa nemohla dočkať tých svojich narodenín. Posledné tri dni už rodičov posielala sama do obchodu a stále opakovala, že ten lapač snov musí byť tyrkysový a veľký. V škole sa už aj pani učiteľke pochválila, že na narodeniny dostane lapač snov, a že bude mať veľkú oslavu. Na hodine slovenčiny sa Nina rozprávala so svojou najlepšou kamarátkou Terezkou, ktorá bola od nej o pol roka staršia. Nina Terezke vravela o tom, že dostane lapač snov, ktorý vždy chcela. Terezka sa potom Niny spýtala: „Prečo ten lapač snov tak veľmi chceš?“ Nina jej povedala to, čo aj rodičom (predsa na to, aby jej lapač snov tak veľmi chceš). „Ja lapač snov používam iba na okrasu,“ povedala Terezka, ktorej lapač snov nechýbal, tak, ako aj zvyšku triedy. Nina povedala, že Terezke sa nesnívajú zlé sny, preto ho nepotrebuje, a že ona ten lapač snov nechce len na lapanie svojich zlých snov, ale že ho chce tiež aj na okrasu. Terezka len pokrútila hlavou.

2. kapitola

Na druhý deň mala Nina deviate narodeniny. Už sa nemohla dočkať svojej oslavy. Rýchlo sa prezliekla do slávnostných šiat a podskakovala po schodoch. Rodičia ju už čakali pri schodoch a pýtali sa : „Kdeže máme našu oslávenkyňu ?!“ Nina natešene skríkla : „Tu som!“ Po blahoželaniach si išla pozrieť svoje darčekom. Dostala malú plyšovú hračku, veľkú ružu, čokoládu a ... jeden veľký tyrkysový lapač snov !!! Z toho sa tešila najviac... Bola šťastím celá bez seba, keď zbadala jeden veľký, tyrkysový, diamantmi ozdobený lapač snov. Zavesila si ho do izby a išla pripraviť dom na svoju narodeninovú oslavu. Po obede zazvonil zvonček a Ninkina mamička išla otvoriť. Keď otvorila dvere stála tam celá Ninkina trieda (čo ju trochu zaskočilo). Stáli tam Terezka, Viktória, Milan, Zuzana, Michal, Zdenka, Olívia, Danka, Lenka, Sofia, Vlado, Samuel, Oskar, Miroslav a Viola. Nina mala celý program a všetky hry už dopredu pripravené. Najprv išli na záhradu hrať schovávačku. Nina sa schovala za krík a zrazu uvidela niečo, čo ju veľmi zaskočilo... uvidela tam svoj lapač snov. Zdvihla ho a všetkých zavolala, nech prídu k nej a s otvorenými ústami im ukázala svoj nový lapač snov. Všetci nad ním zajasali, aký je pekný. No Nina sa netvárila veľmi veselo, a tak sa jej Terezka spýtala : „Je ti niečo, Nina ?“ Nina povedala, že pred chvíľou si lapač snov zavesila do izby. „Možno sa tam tvojim rodičom veľmi plietol pod nohy, a mali preto naň ho veľké nervy“, povedala Zuzana. „To určite nie, veď si ho Nina zavesila do izby, tak ako by sa mohol niekomu pliesť pod nohy ?“ spýtala sa Terezka podozrievavo. Nina iba kývla plecami a odniesla lapač snov späť do izby. Keď oslava skončila, Nina išla na večeru do kuchyne. Stále jej však nešlo do hlavy to, ako sa dostal lapač snov na záhradu. Veď sám sa tam určite nedostal (teda Nina si to myslela). „Ninka, čo ti je ?“ , spýtala sa mamička. Nina sa jej namiesto odpovede opýtala : „Mamka, ty si s mojim lapačom snov nič nerobila ?“ Mamička povedala, že ani ona, ani ocko sa jej nového lapaču snov ani nedotkli. Nina si potom umyla zuby a išla spať.

3. kapitola

Keď Nina zaspala, začal sa jej snívať zvláštny sen : Zjavil sa pred ňou jej lapač snov, ale bol o mnoho väčší ako v skutočnosti. Pred ním boli veľmi dlhé schody, ktoré vyzerali, akoby ani konca nemali. Ninu to vydesilo a zdesene cúvala a cúvala... zrazu narazila chrbtom do niečoho veľkého. Bol to opäť jej lapač snov! Zrazu uvidela pred sebou žiarivý slabomodrý otvor. Rýchlo sa k nemu rozbehla. Keď doňho vošla, spadla do veľkej a hlbkej čiernej diery... Potom sa Nina zobudila a zistila, že je nedeľa ráno, a že všetko bol len sen. Ďalší škaredý sen. Nina si pomyslela, že lapač snov jej mal predsa zobrat' strašidelné sny preč, ale nestalo sa tak. Zasa mala divné sny. Potom išla na raňajky. Čakalo ju jej obľúbené volské oko (to je jedlo z vajec, ktoré má tvar oka). Keď prišla do kuchyne, ocko s mamkou sa jej spýtali, aký má pocit z toho, že má už 9 rokov. Nina nič nepovedala. „Ty sa netešíš ?“, spýtala sa mamička. „Čo ?!“ Spýtala sa Nina. Mamka sa to spýtala ešte raz a Nina odpovedala : „Dobre sa cítim, len mám trochu divný pocit.“ Keď to Nina dopovedala, napila sa vody a išla do izby na horné poschodie. Rozmýšľala nad tým snom a nad jej lapačom snov, ktorý sa záhadne dostal na záhradu (ale ako?). Potom išla na záhradu do svojej klubovne (do dreveného domčeka, ktorý jej postavil ocko, aby sa tam s Terezkou mohli spolu hrať). Vošla dnu a uvidela tam znovu svoj lapač snov. Zhikla a rýchlo rozbehla sa do svojej izby. Zrazu skamenela... v izbe ju čakal jej lapač snov. Schmatla svoj lapač snov a išla sa zistiť, či nie sú až dva lapače snov. Prišla k domčeku, pomaly otvorila dvere, ale žiadny lapač snov tam nebol. Vyľakaná Nina znova utiekla do izby a späť zavesila lapač snov do izby. Potom išla do kuchyne na večeru a po večeri spať. Ráno zasvietilo slniečko, spievali si vtáčiky a Nina išla na raňajky. Veselo si vykračovala po schodoch, keď

zbadala čosi čudné. Zastavila sa. V kuchyni to vyzeralo úplne inak. Hneď sa šla pozrieť do spálne a spýtať sa rodičov, prečo je kuchyňa úplne iná. No žiadna spálňa tam nebola. Tak sa išla pozrieť vonku, ale ani vonku nič nebolo. Všetko bolo čisto čierne. Až nakoniec v diaľke uvidela maličké svetielko. Keď vyšla von z domu, zistila, že sa vznáša ako vo vesmíre (až na to, že vo vesmíre nie je kyslík, a tu si ona spokojne dýchala). Vydala sa teda plávať vzduchom. Ako tak plávala, maličké svetielko sa pomaly približovalo. Trvalo to celkom dlho. Keď bola pri svetielku dosť blízko, zistila, že je to portál, vošla doňho a dostala sa do prázdnej miestnosti, kde boli jedny jediné dvere. Podišla k nim a stlačila kľučku. Dvere sa otvorili a za nimi bola ďalšia rovnaká prázdna miestnosť, opäť s jedinými dverami. Zase ich otvorila a tam bola rovnaká miestnosť a za ňou ďalšia a za ňou ďalšia... Až na koniec za takmer sto dverami bola pekne zariadená izba. V strede izby bol stolík, na ktorom bola položená obyčajná škatuľka. Podišla k nej a otvorila ju. Bol v nej jej lapač snov! Zľakla sa a spadla na zadok...

Vtom sa prebudila a strašne ju bolel zadok. Mala na ňom veľkú modrinu. Prišla dole a stále dookola iba opakovala : „Au, au, au, au, au...“ Ninina mamka si to nemohla nevšimnúť a spýtala sa : „Ninka, a tebe sa čo prihodilo?“ Nina iba zamrmlala : „Spadla som na zadok.“ „A to dnes?“ spýtala sa mamka. „Nechaj to tak.“ povedala Nina. Keď dojedla raňajky, išla sa prezliecť a umyť si zuby. Potom si dala do tašky desiatu, ktorú jej mamka pripravila, a išla do školy. Prišla do školy a čakala na Terezku (to je Ninina najlepšia kamarátka). Keď Terezka prišla, obidve si sadli. Keď si Nina sadla, zabol jej zadok a jazyk jej spustil hlasité „AU!!!“ Terezka spozornela a čudne sa na Ninu zadívala. „Ha, ha, ha. Nina, ty si spadla na zadok?“ spýtala sa Terezka Niny. „Ako to vieš?!“ opýtala sa Nina. Terezka povedala, že videla, ako si sadala na stoličku, a že povedala „AU“ presne vtedy, ako sa jej dotkla zadkom. „Ty vieš vždy všetko!“ povedala Nina nechápavo. Potom zazvonilo, všetci žiaci stíchli a sadli si do svojich lavíc. O chvíľu prišla do triedy pani učiteľka. Spýtala sa všetkých : „Aký ste mali víkend ?“ Všetci povedali, že mali dobrý víkend, iba Nina povedala, že jej víkend bol podivný. Pani učiteľka sa na Ninu spýtavo pozrela. Potom zamyslene zamrmlala : „Žiaci, otvorte si učebnicu na strane 48.“ Po skončení vyučovania Nina zavolała svojmu ockovi, aby pre ňu prišiel. O pár minút prišlo veľké červené auto a Nina doňho nastúpila. Auto šoféroval Ninin ocko. Počas cesty domov sa ocko Niny spýtal : Aký si mala dnes v škole deň ?“ „Zlý !“ povedala Nina namrzene. „Prečo si mala zlý deň, anjelik?“ spýtal sa Niny ocko. „Dostala som trojku z matiky. Ja mám proste smolu.“ povedala Nina smutne, a už sa išla rozplakať, keď v tom do veľkého červeného auta (auta Nininho ocka) narazilo cudzie malé zelené auto. Nina zvriskla : „Ja mám dnes obrovskú smolu !“ Ocko rýchlo zavolał na číslo 158 (to je číslo na policajnú stanicu). Policajti o chvíľu dorazili na svojom policajnom aute. Mladému vodičovi cudzieho malého zeleného auta dali pokutu. Potom, keď prišli domov, Nina sa rozbehla do izby a zatvorila lapač snov do skrinky. Vzdychna si : „Ach, prečo sa to všetko deje práve mne?!“ Smutne sa išla prezliecť. Potom si spravila domáce úlohy, nachystala si školskú tašku a išla do kuchyne na večeru. Po večeri išla spať. Našťastie rýchlo zaspala.

4. kapitola

Začal sa jej snívať ďalší podivný sen. Bola v prírode. Išla po vydupanom chodníčku, až prišla k obrovskej jaskyni. Vošla dnu. V tej jaskyni zo stropu viseli kryštály. Boli jasné ako hviezdy na nebi. Nina sa s úžasom prechádzala po nádhernej jaskyni. Po dlhom chodení a zároveň obdivovaní kryštálov sa dostala na koniec jaskyne. Na konci jaskyne bol obrovský balvan. Na tom obrovskom balvane bol jeden veľký kryštál. Nina si ten kryštál zobrala do ruky a zistila, že sa dá otvoriť. Otvorila ho

a zistila, že v ňom je ... že v ňom je ďalší trochu menší kryštál, čiže ďalšia kryštálová škatuľka. Nina si vzdychla : „To nie je možné !“ Potom otvorila tú druhú menšiu kryštálovú škatuľku. A v tej druhej kryštálovej škatuľke bol jej lapač snov! Nina zvrieskla a rozbehla sa preč z kryštálovej jaskyne. Bežala, bežala a bežala... Zrazu sa dostala do lesa, kde uvidela koňa. Keď sa ten kôň k nej priblížil, Nina zistila, že to nie je kôň, ale jednorožec. Mal aj niečo ligotavé na krku. To niečo bol dosť veľký prívěsok. Bol to opäť jej lapač snov. Nina si ticho pošepkala : „Toto musí byť ďalší hlúpy sen. Veď ako by som sa mohla dostať na výlet do prírody, keď som išla ešte len pred chvíľkou spať.“ Keď to dopovedala, jednorožec sa k nej ľudským hlasom prihovril : „Ahoj Nina, máš pravdu, toto je len sen. Ale tento sen nie je obyčajný, je poloskutočný. Viem, že to veľmi nechápeš, ale je to pravda. Všetko, čo ti teraz poviem, je pravda. Tvoj lapač snov je prekliaty. Ty si si to už aj mohla všimnúť. Nebudem ťa však zdržiavať a pôjdem rovno k veci. Aby sa tá kliatba zrušila, musíš dokázať to, že hrdinsky prežiješ tri noci so strašidelnými snami.“ Nina najprv tomu nechcela veriť, ale potom jej to došlo. „To preto sa mi stále zjavoval môj lapač snov, a to preto som mala tie strašidelné sny o mojom lapači snov !“ zvolala Nina nahlas. „Presne tak.“ povedal jednorožec a pomaly sa Nina rozplynul pred očami. Namiesto stôp bolo na zemi veľmi veľa malých (až príliš malých) kryštálikov a diamantov. Zrazu celý les sčernel a Nina sa konečne prebudila...

Zívla si a posadila sa na posteľ. Chvíľu sa natáhovala, a potom sa znova hodila na posteľ. Bola príšerne unavená, ako keby vôbec v noci nespala, ale celý čas pochodovala. Pomyslela si: „V noci ma bude čakať nočná mora.“ Potom vstala a išla dole na raňajky... Po raňajkách sa išla prezliecť a umyť si zuby. Potom išla do školy. V škole Ninu už čakala Terezka, ktorá sa jej spýtala: „Už ťa nebolí zadok ?“ „Nie.“ s úsmevom odpovedala Nina. Potom zazvonilo a do triedy vošla pani učiteľka. Pani učiteľka sa láskavým hlasom spýtala detí : „Dobre ste sa všetci pripravili na písomku ?“ „Áno.“ odpovedala jednohlasne celá trieda. Potom pani učiteľka rozdala všetkým žiakom testy. Celá trieda náhlivo začala písať písomku. Nina sa pozrela na prvý príklad a spýtala sa Terezky : „Na ktorom príklade si ty?“ „Na druhom.“ povedala Terezka. Nina rýchlo vypočítala prvý príklad : $18:3=6$. A potom začala počítat ostatné príklady... Po škole si išla najprv pozrieť televíziu, a až potom sa začala učiť. Keď prišla z roboty Ninina mamka, vyskúšala Ninu na písomku zo slovenčiny, ktorú by mali písať zajtra v škole. Potom sa išla Nina hrať ešte vonku, a keď sa vrátila, išla na večeru. Po večeri išla spať a vzdychla si: „Ach ako ten deň rýchlo zbehol, ešte len bolo ráno a už je opäť noc. Musím byť pripravená na strašidelný sen.“ O chvíľu zaspala...

Zrazu sa ocitla v miestnosti, ktorá bola plná hadov. Zaskočilo ju to, ale našťastie sa nezľakla. Hady boli všade okolo, hlasno syčali a pomaly sa k Nine približovali. Nina sa schúlila do kľbka v strede miestnosti. Celý čas sa snažila myslieť na to, že tie hady nie sú skutočné, a že je to všetko len sen. Hady ju úplne obkľúčili a náhle zastali. Nina nepovedala ani slovo, a ani neprejavila nijaký strach. Hady na ňu pozerali, akoby chceli to, aby sa Nina nastrašila. Nina sa ich však vôbec nebála. Zo začiatku sa Nina aj trošku bála, ale strach ju rýchlo prešiel. Hady zrazu stíchli a vyparili sa ako čierny dym. K Nine sa potom ten čierny dym priblížil a začal sa okolo nej točiť. Pomaly začal zrýchľovať, až sa zrazu začal okolo Niny točiť tak rýchlo, že to vyzeralo ako kolotoč. Potom dym zmizol a Nina sa prebudila...

Nina otvorila oči a spomenula si, že dnes má školské prázdniny. Vstala z postele a išla dole schodmi do kuchyne. Naraňajkovala sa a išla sa prezliecť. Potom opäť zišla dole a Ninina mamka povedala : „Ninka, choď, prosím ťa, vybrať poštu. Môžeš ju prezrieť, lebo ja už idem do práce.“ Nina išla vonku, vybrala poštu zo schránky, mamke zakývala a vrátila sa dnu. Začala si prezerať poštu. Prišlo toho dnes akosi veľa. Ako sa tak medzi listami prehrabovala, našla tam aj jeden list pre seba. Otvorila obálku a čítala :

Milá Nina, prvú noc si zvládla veľmi dobre. Každopádne čakajú Ťa ešte dve noci, každá ďalšia noc bude horšia, než tá pred ňou. Preto je pre Teba dobré pripraviť sa na ďalšiu noc. Nemaj obavy, druhá noc nebude až taká strašidelná, ako bude tá tretia.

Želáme Ti veľa šťastia v druhej strašidelnej noci. Pamätaj, že všetko, čo sa Ti bude snívať, je len obyčajný sen.

Tvoji strážcovia snov

Keď ten list Nina dočítala, zahodila ho do koša, lebo nechcela, aby si rodičia mysleli, že si Nina píše s niekým cudzím. Potom vošla do izby a otvorila poličku, aby vybrala svoj lapač snov. No tam žiadny lapač snov nebol! Nina sa pozrela na posteľ a zistila, že jej lapač snov je na posteli. Ninu to už až tak neprekvapilo, lebo už vedela, že jej lapač snov je prekliaty.

5.kapitola

Nina si začala kresliť. Ako tak kreslila, chcela si skúsiť kresliť so zatvorenými očami, lebo na internete sa písalo, že to, na čo človek myslí, to aj nakreslí. Tak kreslila a kreslila a kreslila ... až dokreslila. Keď otvorila oči, zistila, že nakreslila svoj lapač snov. Bolo jej to už trochu trápne, ale zakričala : „To prekliatie je už trápne, zo začiatku ma to desilo, ale teraz je už TRÁPNE !!! Veď ty ma iba sleduješ, už to nie je vôbec strašidelné !“ Potom sa veľmi rýchlo vonku zamračilo, zablysko sa a zahrmelo. Zrazu sa vypla elektrika a lapač snov sa premiestnil do poličky. Nina si nahnevane a trochu aj bojzljivo pomyslela : „To je tvoja zlomyseľná pomsta, lapač snov, však ?!“ Pozrela sa na mobil a zapla si (na mobile) baterku. Potom išla dole, obliekla si bundu, prezula sa do čižiem, zobrala si dáždňik a vyšla von. Prišla k elektrickému obvodu a zapla vypnutú elektriku. Rýchlo pobehla späť domov. Hodila sa na posteľ a pozerala na strop. Potom si zobrala mobil a začala hrať na ňom hru. Vtom sa vrátila Ninina mamka z roboty. „Ahoj mami!“ zakričala Nina. „Ahoj Ninka!“ povedala (Ninina) mamka. Ninina mamka začala variť obed. „Bude dnes na obed losos?“ spýtala sa Nina. „Lebo losos je taký jemnučký, taký chutnučký!“ oblizovala sa. „Ale Ninka ... Losos je slávnostné jedlo.“ Odpovedala jej mamka. „Ale no tak !“ urazila sa Nina a išla na horné poschodie do svojej izby. Nine zazvonil mobil. Volala Terezka. „Ahoj, Terezka.“ zdvihla mobil Nina. „Ahoj, Nina, nevieš, náhodou, z čoho sme mali domácu úlohu ?“ Spýtala sa náhlivo Terezka. „Z MAT (matematiky), SJL (slovenčiny) a z ČIT (čítanky).“ odpovedala jej Nina spamäti. „Dobre, ďakujem, Nina.“ poďakovala Terezka Nine. Potom sa spolu ešte chvíľku porozprávali a rozlúčili sa. „Obed !!!“ zvolala Ninina mamka.

6. kapitola

Nina sa naobedovala a spolu s mamkou čakali, kým sa z práce domov vráti Ninin otec Ivan Suchý. Potom išli všetci ku Nininmu dedkovi a babke do Prešova. Dedko a babka sa veľmi potešili, keď k nim prišla na návštevu ich milá vnučka, ich dcéra a zať. Všetci sa tešili, že sú po dlhšej dobe opäť spolu. Zahrali si spolu rôzne hry, porozprávali sa. Keď sa vrátili z Prešova späť do Sniny (kde Nina s rodičmi bývajú), bol už neskorý večer. Nina si unavene išla umyť zuby a spať. Predtým, než zaspala, pripravila sa na ďalšiu strašidelnú noc. Rýchlo veru zaspala... a zrazu sa dostala do kockovanej krajiny, kde zbadala toho istého jednorožca, ktorého už videla aj predtým. Znova k nej prehovoril. „Ahoj Nina, opäť sa spolu vidíme. Priprav sa na ďalšiu strašidelnú noc.“ „Tak fajn.“ prekrútila očami Nina. Potom jednorožec zmizol

a Nina sa začala obzerat' po kockovanej krajine. Zrazu sa k nej pomaličky priblížila maličká, huňatá ovečka. Nina sa na ňu pozrela, schytila do náručia a vzdychla si : „Och, aká si ty krásna ovečka ! Aj ty si uviazla v tomto sne ?“ Ovečka sa na Ninu pozrela s milými očkami a začala pomaly otvárať ústa. Keď ovečka otvorila ústa, Nina sa už nezdala taká roztomilá, naopak namiesto maličkých zubov tam mala obrovské tesáky, ktoré vycerila na Ninu ako besný lev. Nina sa vystrašila, pustila z rúk ovečku (ktorú stačí odteraz volat' ovca, lebo v tomto prípade je to len zlostná ovca) a utekala od nej preč... Nina nemala dobrý pocit z tej ovce, ovca za ňou stále bežala ... naháňala ju a naháňala... „No to snáď nie je možné ! Ved' to bola taká roztomilá malá ovečka, a zrazu sa z nej stala krvilačná škaredá ovca !“ Nina sa zadychčaná pozerala všade okolo, ale ovcu nikde nezbadala. Potom sa zrazu prepadla do diery na zemi. A zvrieskla. Padala, padala, padala a padala... Až sa dostala do miestnosti, kde spadla rovno na stoličku, ktorá ju k sebe pripútala. Na stole sa zjavil pohárik, v ktorom bola tyrkysová tekutina. A zrazu sa ozval hlas jednorozca. „Nina, vypi tú tekutinu.“ „To si zase ty, jednorozec ? Ja nechcem vypit' tú tekutinu, vyzerá hnusne, ved' sa môžem ňou aj otráviť!“ „Nina, nezabudni, že toto je len sen. Nemôžeš sa otráviť.“ Naveľa, naveľa, to Nina vypila a zrazu sa na zemi objavili šváby (to sú chrobáky, ktoré ľudia nemajú radi). Veľa švábov. Nina sa začala triasť, keď zistila, že sa šváby začali približovať k nej. Potom po Nine začali liezť. Nina si prehltna slinu a zavrela oči. Zo švábov sa akoby zázrakom stali motýle a odleteli preč. „Uf!!!“ Nina sa zobudila, upokojila a na tvári sa jej vyčaril obrovský úsmev. „Už iba posledná noc, už iba posledná noc !!! Zvládla som to ! JA SOM TO ZVLÁDLA !!!“

7. kapitola

Nina sa postavila a od radosti robila miesto krokov veľké otočky. Keď sa dostala ku schodom, skúsila robiť otočky aj po schodoch, ale veľmi jej to nešlo, tak išla len obyčajnou chôdzou (čiže robila iba normálne kroky). Keď zišla zo schodov, začala robiť znova veľké otočky a blížila sa do kuchyne. Veselo sa spýtala: „Mamiii ? Čo bude dnes na raňajky ? Som hladná ako vlk.“ „Dnes na raňajky bude chlebík vo vajíčku.“ „Mňam !“ povedala Nina a sliny sa jej zbíhali, ako nikdy predtým. Nina sa vrátila na chvíľku ešte do izby, pokiaľ ju mamka nezavolala na tie raňajky. Zatiaľ si pohmkávala melódiu z rozprávky, ktorú videla v televízii, a stále si nevie spomenúť, ako sa volá. „Raňajky !!!“ volá už Ninina mamka. „Juchúúú !“ teší sa Nina a blíži sa ku schodom. Ide, ide a zrazu sa potkne (popri podskakovaní), zakopne a spadne. Dopadne silno na zem a zdvihne hlavu : „Som v poriadku,“ povie pokojne. Mamka sa len začudovane pozrie. „Ty máš dnes akúsi dobrú náladu, však ?“ „Ale áno... dobre som sa dnes vyspala,“ povedala Nina a sadla si ku stolu. Nina má chlebík vo vajíčku veľmi rada, ale dnes sa teší omnoho viac ako inokedy. Ved' kto by sa netešil, keby porazil zlý sen a zabránil by tomu, aby ho trýznil (týral alebo mučil) nejaký strašidelný sen. Nina sa len trochu bojí toho posledného sna, lebo pravdepodobne to bude najstrašidelnejší sen zo všetkých troch snov. Ale to nebola jej jediná starosť. Zaujímalo ju aj to, ako je možné, že zvládla druhú noc, keď kričala a aj sa trochu bála. Zrazu niečo z celej sily udrelo do strechy. Nina sa pozrela na strechu a bola tam prasklina, ktorá sa začala postupne zväčšovať... Niečo obrovské spadlo rovno pred dvere a Nina sa nemohla dostať z izby preč. Okná sa samé zavreli a Nina začala kričať. „Aááááá ! POMÓC !!!“ Nina sa pozrela na vec, ktorá spadla a zistila, že to je skala. Mala na sebe nakreslený čudný znak. Nina sa obzrela na posteli, zbadala lapač snov a tiež na ňom zbadala znak, ktorý bol aj na tej skale. Potom sa pozrela na skalú znova a zhrozila sa : „Aááááá !“... V dome horelo!... Nina sa ťažko dýchalo, bolo jej mdlo... Zrazu pochopila, že nezvládla druhý sen, a že sa tešila predčasne. Rýchlo vytočila na mobile číslo 112 , a to preto, lebo bolo ohrozené jej zdravie. Nina vie, že

vtedy vždy treba zavolať na číslo 112. Zrazu začula, ako na ňu rodičia kričia : „Nina, ideme ťa zachrániť! Vydrž !!!“ A vtom Nina zavrela oči a spadla na zem...

8. kapitola

Asi po dvoch hodinách Nina otvorila oči a ocitla sa v nemocnici s dýchacou maskou. „Kde... kde to som?“ dala si dolu masku a uvidela, ako rodičia plačú od radosti, že sa Nina konečne prebrala z bezvedomia. Potom ešte s lekárkou povybavovali formality, doktor Nine predpísal lieky a išli domov. Nina prišla do izby, ktorá teraz bola celá čierna. Posteľ našťastie vôbec nezhorela, bol totiž na nej lapač snov. „Aspoň som si neublížila.“ Ale Nina nezabudla, že ju čaká posledná strašidelná noc. „Nina, o chvíľu prídu stavebníci, aby ti prerobili zničenú izbu... a som veľmi rada, že sa ti nič nestalo...“ povedala Ninina mamka, ktorá práve vošla do izby. Nina sa usmiala. Z celej situácie nie je vôbec nahnevaná, ani smutná. Je šťastná, lebo si spomenula na list, ktorý jej poslal jednorozec (ten z toho sna). O pár minút prišli stavebníci. Keď všetko prerobili a odišli, Nina išla s mamkou do nemocnice, aby sa lekárka mohla pozrieť na Ninine popáleniny. Ocko zatiaľ doma pripravil Nine a mamke obed. Po obede Nina zavolala Terezke a porozprávala jej všetko, čo sa jej prihodilo. Terezka sa udivila... „No... Nina, naozaj si nevymýšľaš?“ „Myslíš si, že si vymýšľam, len tak, že mi začala horieť moja izba, a že som bola v nemocnici?“ vybuchla Nina. Terezke došlo, že Nina jej neklamala, mrzelo ju, že svojej kamarátke spočiatku neverila, ospravedlnila sa jej a rozlúčila sa s ňou.

Nina sa rozhodla, že zavolá aj kamarátke Kike a pôjde s ňou von. A tak išla vonku s Kikou. „Nina, je mi ľúto, že vypukol ten požiar.“ prihovorila sa Kika. Nina iba odpovedala: „No, stalo sa, radšej to už ďalej nerozoberajme.“ No Kika stále chcela vedieť niečo viac o tom lapači snov. „Nemá na sebe ten lapač snov logo s trojuholníkom a dvoma hviezdikami?“ spýtala sa Kika. „Áno! Odkadiaľ to vieš?!“ Kika prekvapene povedala: „Vedľa našej ulice je obchod s tým logom a predávajú sa tam lapače snov. Ten obchod sa volá Prekliate šťastie. Tvoj lapač snov však nie je prekliaty.“ „Áno, nie je... zavedieš ma tam?“ spýtala sa Nina. Keďže Kika od Niny nebýva ďaleko, tak tam boli veľmi rýchlo. Prišli do malého skromného a celkom starého obchodíka. Cez sklenené okná bolo vidno asi milión lapačov snov. „Nina, radšej ťa počkám vonku. Ľudia hovoria, že ten predavač je blázon.“ „Dobre.“ povedala odhodlaná Nina. Vošla dnu a zazvonila na zvonček, ktorý bol položený na predavačskom pulte. Zrazu začula krik. A potom veľký rámus, ako keby spadol nejaký kotol, alebo hrniec. Nina sa zhrozila a nevedela, čo má urobiť. Či má utiecť, alebo sa má niečo spýtať... vtom začula hlas postaršieho muža. „Dobry večer.“ Nina zmĺkla, chvíľu hľadela na muža, a potom sa odvážila prehovoriť. „Dobry deň, prepáčte, ja,... moji rodičia mi na narodeniny od vás kúpili tyrkysový lapač snov.“ Muž sa na Ninu pozrel a vzdychol si. „Ach... už viem, pán a pani Suchí, bol to jediný lapač svojho druhu... hádam už vieš, že nie je obyčajný...“ Nina vybuchla: „Jasné, že to viem, kvôli nemu som skončila v nemocnici... a čo ten jednorozec, krvilačná ovečka,... je to pre mňa najväčšia nočná mora, akú som kedy mala !“ Muž sa zasmial. „Vieš, si na zlej strane, ten jednorozec je v skutočnosti Ivegum.“ „Čo je to Ivegum?, spýtala sa Nina. „Je to stvorenie, ktoré môže meniť svoje podoby, požiera sny a prináša nočné mory... Nočná mora je tiež len sen, to, čo ti prinesie Ivegum nie je obyčajná nočná mora, je to ako väzenie, väzenie, v ktorom sa ťa navždy zmocní nočná mora. Na to, aby si Ivegum porazila potrebuješ tri základné veci... Určite chceš vedieť, aké sú to veci.“ „To áno, ale tá námaha! ...a teraz zistím, že som na zlej strane a musím začať bojovať odznova?“ „Ivegum ťa chcelo len mučiť námahou. Poraziť Ivegum však nie je ani zďaleka také ťažké, ako si myslíš. Potrebuješ len: slzu šťastia, pierko z (tvojho) tyrkysového lapača

snov a oko Ivegum.“ Nina najprv odmietla to, že by Ivegum brala nejaké oko, ale potom si spomenula na nočné mory a rozhodla sa. Nina sa rozlúčila s mužom, a keď prekračovala prah dverí, muž ju ešte zastavil. „Stoj! Ivegum nevie, že sme sa stretli, to znamená, že ti bude stále klamať. Nedaj sa zlákať na jeho klamstvá a prekabáť ho !“ Nina sa usmiala a odišla. Domov trafila veľmi rýchlo. Doma ju už netrpezlivo čakala mamka s večerou. Prišiel večer a... umývanie zubov, umývanie tváre. Nastala noc. Nina sa uložila do postele a ľahla si spať...

9. kapitola

Nina sa zrazu prebudila na púšti. Bola sama. Nikde nikoho. Zrazu uvidela, že v diaľke sa niečo blyští. Tak išla tam, lebo vedela, že je to sen a určite ju tam bude čakať jednorozec, teda vlastne Ivegum. Cesta netrvala ani dlho, ale ani krátko. Odrazu zbadala stan. „Haló, je tu niekto ?“ V stane nebol nikto. Iba škatuľka s nápisom NEOTVÁRAŤ !. Nina nechala škatuľku v stane a vrátila sa späť. Zrazu sa spustil víchor a objavilo sa Ivegum (v podobe jednorozca). „Prečo si tú škatuľku neotvorila ?!“ „Lebo na nej bol nápis NEOTVÁRAŤ.“, povedala prekvapená Nina. „A ty nie si zvedavá ?“ Nina si v duchu povedala: „Ten obchodník mal pravdu ! Je to naozaj Ivegum... podľa všetkého.“ Nina je naučená, že to, čo je zakázané otvárať, to ani neotvára. „Pod', Nina. Niečo ti ukážem.“ Nina prikývla a išla za jednorozcom. Prišli k malej chalúpkke a jednorozec sa jej podozrivo spýtal : „Nehovorí ti niečo názov Prekliate šťastie ?“ Nina stuhla, došlo jej, že niečo tuší. „Prekliate... čo?“ povedala Nina naschvál, aby si jednorozec myslel, že absolútne nevie, o čom hovorí. „Nina, Nina, Nina,... ja ale viem, že si tam bola!“ Vtom sa Nina štipla rukou do ramena a zobudila sa.

Nina vstala z postele. Vytrhla pierko z lapača snov a zúfalo ho dala do hrnčeka. „Ako mám zohnať slzu šťastia, a to oko, ktoré patrí Ivegum?“ , spytovala sa sama seba. Odrazu si spomenula, že má kamarátku Ivetku, ktorá sa vie ľahko rozosmiať. Tak ju Nina zavolała vonku a povedala jej vtip: „Janko vraví mamičke: Mami, ja by som chcel na Vianoce psíka! A mamička mu povedala: Nie, budeme mať kapra, ako minule.“ Keďže je Ivetka chápavá, pochopila Ninin vtip a začala sa smiať. A aby toho nebolo málo, Nina začala Ivetku ešte štekliť a Ivetka sa začala ešte viac smiať. Smiala sa až tak, že jej vytekla slza. Nina zobrala pohárik a slzu „nabrala“ do pohárika. Rozlúčila sa Nina so svojou kamarátkou a rozbehla sa domov. Po ceste zbadala pouličného psíka Huga, ktorého vždy na ulici stretáva. Veľký čierny pes oblizol Nine tvár. Nina poškrabkala svojho chlpatého kamaráta za uchem a rozbehla sa ďalej. Hugo na ňu ešte pár sekúnd brechal, ale potom sa pobral tiež preč. Prišla domov a už bol večer. Nina sa snažila vymyslieť plán na večer. Nič ju nenapadalo, no musela niečo vymyslieť. „Čo sa mám o to oko s Ivegum pobiť, či čo?“ pomyslela si Nina. No prišla večera, umývanie zubov a to, čoho sa Nina najviac obávala – noc. Nina chcela čo najskôr zaspáť, no naopak. Nina nemohla zaspáť. Prevalovala sa na posteli a premýšľala. Jediné, čo Ninu upokojovalo, bolo to, že nasledoval víkend. A zrazu to prišlo. Nina zaspala.

10. kapitola

Nina sa ocitla vo veľkej miestnosti. Boli tam samé obrazy. Na jednom obraze bola namaľovaná Nina. „To,...to som ja!“ Ozvala sa. „Áno Nina, si to ty.“ Povedal mužský hlas. Nine bolo jasné, že ten hlas patrí Ivegum. „Toto je posledná skúška. Ak v nej obstojíš, získaš moje oko. Ale ak neobstojíš, zostaneš uväznená v jednom z tých obrazov.“ „Ako znie skúška?“ spýtala sa Nina. „Musíš nájsť medzi obrazmi čistú

dušu. Keď ju nájdeš, poklopkej trikrát po obraze. Daj si pozor obrazy ožijú a budú klamať.“ Hlas zmizol v ozvene a obrazy začali ožívať. Nina si všimla ako prvú tučnú cisárovnú. Tvrdila, že jej ukradli šperky. Na druhom obraze kapitán lode tvrdil, že mu cisárovná potrhala plachty. A tak to pokračovalo ďalej a ďalej, až si Nina všimla jeden obraz, kde bolo smutné dievča. „Čo si zač?“ spýtala sa Nina. „Som Elizabeth. Nikto z nás nachádzajúci sa na týchto obrazoch nie je s čistým svedomím, avšak jeden z nás nemal v úmysle spáchať zlo ja to bohužiaľ nie som.... Je tu niekto taký, no jeho meno ti prezradiť nemôžem.“ Nina nevedela, kto by to mohol byť ... nikto taký tu nebol, avšak s Elizabeth sa nikto nehádal, čiže... „Si to určite ty!“ zvolala Nina a ukázala na Elizabeth. „Každý klame, aj ty, ale Ivegum chce, aby som sa poplietla ... klameš, lebo tvrdíš, že to nie si ty! Si to ty! Určite si ... Ivegum ti prikázalo, aby si klamala! Však ?!“ Elizabeth sa usmiala. Nina na jej obraz trikrát zaklopkala a ... otvorili sa ďalšie dvere. Nina teda uhádla správne. Išla tmavou chodbou a prišla do obrovskej miestnosti. Zo stropu na bokoch padala láva. Miestnosť bola veľká a osvetlená lávou. Na druhej strane miestnosti boli ďalšie dvere. Nina sa rozbehla po miestnosti na druhú stranu. Keď bola v strede miestnosti, tak sa miestnosť od strany, kde boli dvere, začala búrať. Nina hneď šprintovala naspäť. Nemohla sa nijako dostať ku dverám. Nina si zúfalo sadla a čakala, čo sa bude diať... zrazu sa láva otvorila a v jej strede sa ukázal vchod. Nina doňho nesmelo vošla a prišla do úplne rovnakej miestnosti. Teda skoro rovnakej miestnosti. Miestnosť síce vyzerala rovnako, ale v strede nebola zničená.... aj tak nebolo ľahké dostať sa k východu... bolo to omnoho hrôzostrašnejšie. V strede miestnosti bolo obrovské zviera. Bolo to niečo ako obrovský rys s krídlami. Nina sa zľakla, ale keď sa zviera pozrelo Nina do očí, Nina z jeho očí vyčítala, že je to nevinné zviera, ktoré nechce problémy. Zviera placho cúvlo. Nina sa k nemu prívetиво priblížila. Zviera sa tiež priblížilo. Nina zdvihla ruku smerom k tomuto stvoreniu. Stvorenie sa spočiatku trochu splašilo. Ale keďže Nina bola pokojná, zviera sa tiež upokojilo. Nina položila ruku na to obrovské stvorenie a stvorenie zapriadlo ako mačka. Sklonilo sa pred Ninou a Nina sa na stvorenie posadila. Zviera rozprestrela svoje krídla a vzlietlo... Nina prestrašene vykričala, ale potom si to začala užívať. Otvorili sa dvere a Nina si uvedomila, že toto je splnená už druhá úloha. Čakala ju teda tretia, posledná úloha... Stvorenie akoby vedelo, kam má letieť a vletelo rovno do dverí. Zrazu sa Nina so zvierat'om ocitla vo veľkej nádhernej sále. Na konci sály bol stolík a na ňom bola zvláštna guľa... ale nie, nebola to guľa, bolo to OKO! Nina sa už neodvážila len tak rozbehnúť po miestnosti. „Aká je posledná úloha, Ivegum?“ zakričala Nina. Chvíľu bolo ticho, keď v tom... „Posledná úloha je zobrať si moje oko.“ Nina niečo nesesedelo. Pomalým krokom išla k tomu oku a nesmelo sa do neho pozrela. Hneď odskočila. Uvidela v ňom svoj najväčší strach. Bolesť. Nina neverila, ako je to možné, ale nemohla sa do oka pozrieť. Nina v oku uvidela veľa detí, ktoré veľmi trpeli... Nina nemohla zniest' pohľad na to utrpenie. Rozmýšľala. Ninu napadlo, že by mohla prekonať strach, ale nešlo to. Ninu premohol silný pocit úzkosti. Pokúsila sa nepozerať na guľu, ale ani to sa jej nedarilo. Nina bola zúfalá... Vtom ju niečo napadlo. Zo svojho batohu vybrala slzu šťastia a pierko z lapača snov. Dala pierko do pohárika so slzou šťastia a zmiešala slzu s pierkom. Pierko sa zrazu rozpustilo. Nina slzu s rozpusteným pierkom vyliala na oko. Oko sa rozžiarilo a Nina sa naň pozrela. Chytila ho a zrazu sa okolo nej začal točiť vír. Zrazu sa v sále objavila jej najlepšia kamarátka Terezka, kamarátka Ivetka, psík Hugo a celá jej rodina. Náhle všetci postupne mizli, až Nina ostala opäť sama v prázdnej miestnosti. Pod Ninou sa pomaly začala prepadať zem a odrazu sa ocitla v mori a plávala... Plávala sama v studenom mori. Bola búrka a na oblohe sa objavil rys s krídlami. Nina naňho skríkla a to zvláštne stvorenie k nej priletelo. Nina naňho nasadla a spolu odleteli ďaleko do oblakov... Prileteli do izby, v ktorej Nina riešila prvú úlohu. Obrazy boli na svojom mieste, akurát nežili. Bol tam aj Ninin obraz, ale ten jediný aj žil. Nina do obrazu vstúpila ako keby vstúpila sama do seba...

Nina sa prebudila. Bol krásny slnečný deň. Nina vstala, štipla sa... a nič. Od šťastia ihneď vyskočila z postele a bežala k rodičom do ich spálne. Rodičia nechápali, prečo je Nina tak šťastná. Všetko dobre dopadlo a odvtedy sa už Nine nikdy nesníval zlý sen. O lvegum na svete už nebolo nikdy viac počuť.

Koniec.